

zák. č. 226/1922 Sb. byla zákonodárcem provedena autentická interpretace zák. č. 306/1920 Sb. v ten smysl, že se platnost čl. IV tohoto zák. vztahuje i na území Slovenska.

Na tomto stavu nenastala žádná změna zákonem učitelským č. 104/1926 Sb., jehož § 46 zachoval čl. IV zák. č. 306/1920 Sb. v platnosti.

Žal. úřad veden jsa, jak vyloženo, nesprávným právním názorem, že čl. IV zák. č. 306/1920 Sb. v zemi Slovenské neplatí, nezabýval se v nař. rozhodnutí meritem podání st-lova z 20. března 1932. Poněvadž tato neúplnost byla způsobena nesprávným právním nazíráním, nezbylo než zrušiti nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss.

Č. 12.071.

S a m o s p r á v a o b e c n í: * Nová obec, vzniklá rozloučením podle § 3 čes. ob. zř., není jako taková oprávněna domáhati se obnovy řízení o rozloučení.

(Nález ze dne 10. října 1935 č. 18.339/35.)

V ě c: Obec Ch. (adv. Dr. Frant. Sedláček z Plzně) proti ministerstvu vnitra o obnovu řízení o rozloučení obce.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Rozhodnutím ze 7. prosince 1923 povolil zsv v Praze podle § 3 obec. zřiz. rozluhu obce L. ve dvě místní obce: L. a Ch.

Podáním de pres. 7. října 1929 žádala obec Ch. za obnovu řízení o této rozluce, po případě za sloučení obou obcí v jednu obec. Min. vnitra v postupu instančním zamítlo tuto žádost nař. výměrem z důvodu, že nejsou splněny předpoklady pro povolení obnovy řízení, stanovené v §§ 86 a násl. spr. ř., vl. nař. č. 8/28 Sb.

Prve nežli nss přistoupil ke zkoumání otázky, zda žal. úřad právem odepřel obnovu řízení, požadovanou obcí Ch. pro nedostatek předpokladů § 86 spr. ř., předložil si vzhledem k ustanovení § 2 zák. o ss otázku, lze-li stěžující si obci vůbec přiznati právní nárok na to, aby byla za předpokladů § 86 spr. ř. povolena obnova řízení o rozloučení obce L., vysloveném rozhodnutím zsv-u v Praze ze 7. prosince 1923. Nss na otázku tu odpověděl záporně.

Podle § 86 spr. ř. může býti řízení obnoveno buď z moci úřední, nebo »na návrh strany«, to jest na návrh toho, kdo v původním řízení měl virtuálně postavení strany. Jenom ten, kdo tehdy zásadně měl postavení strany, po případě jeho právní nástupce, má tedy nárok na obnovu řízení.

Stěžující si obec Ch. v řízení o rozloučení obce L. postavení strany neměla a míti nemohla, poněvadž tehdy ještě neexistovala. Nelze jí tedy přiznati oprávnění domáhati se podle § 86 spr. ř. obnovy onoho řízení o rozloučení. Odepřel-li žal. úřad povolit obnovu, ať se tak stalo z důvodů jakýchkoliv, neporušil tím subj. práv stěžující si obce, a bylo proto stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost (§ 2 zák. o ss).

Otázkou, mohla-li by obec Ch. podatí návrh na obnovu řízení jako právní nástupkyně nějakého právního subjektu, kterému v řízení o rozloučení obce příslušelo postavení strany, nemusel se nss zabývat, ježto stěžující si obec ani netvrdí, že by v této funkci vystupovala.

Č. 12.072.

Zaměstnanci veřejní. — Legionáři: * Služba legionářská podle zák. č. 462/1919 Sb. ztrojnásobněná započítává se do »celkové služební doby skutečně ztrávené« u pohraniční finanční stráže (býv. finanční stráže) pro hraniční přídavek podle § 16 odst. 1 vl. nař. č. 201/1923 Sb.

(Nález ze dne 10. října 1935 č. 18.649/35.)

Prejudikatura: srovn. Boh. A 4508/23.

Věc: Adolf V. v B. (adv. Dr. Viktor Svoboda z Prahy) proti ministerstvu financí o hraniční přídavek podle § 16 vl. nař. č. 201/23 Sb.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Gen. fin. ředitelství v Bratislavě výměrem ze 14. října 1931 nevyhovělo žádosti st-lově z 24. listopadu 1926, kterou se domáhal přiznání hraničního přídavku podle ustanovení § 16 vl. nař. z 18. října 1923 č. 201 Sb., poněvadž nevyhovuje podmínkám cit. § 16, ježto v den účinnosti zmíněného vl. nař. neměl alespoň 5 let služební doby skutečně ztrávené u pohraniční finanční stráže, resp. býv. finanční stráže. Z tohoto výměru podal st-l odvolání, jemuž nevyhovělo min. fin. nař. výnosem z důvodů uvedených v napadnutém výměru gřř.

Nss uvážil o stížnosti toto:

Na sporu je otázka, lze-li do doby rozhodné pro přiznání hraničního přídavku podle § 16 nař. č. 201/1923 Sb. započíst službu ztrávenou v čsl. legiích či nikoli. Žal. úřad zodpověděl otázku tu záporně v podstatě v úvaze, že podmínkou nároku na přiznání uvedeného přídavku je podle doslovu § 16 cit. nař. doba skutečně ztrávená u pohraniční finanční stráže, a tedy služba zvlášť kvalifikovaná. Za takovou službu nelze však pokládati po názoru žal. úřadu službu v čsl. legiích. Stížnost hájí stanovisko opačné a dovolávajíc se nál. Boh. A 2091/23 a 4508/25 dovozuje, že ustanovení § 16 cit. zák. mluví toliko o skutečné celkové služební době a neposkytuje svým zněním podkladu pro názor, že by chtělo vázati přiznání výhody tam uvedené na zvlášť kvalifikovanou službu.

Nss uznal stanovisko stížnosti důvodným.

Již v nál. Boh. A 4508/25 vyslovil nss, obíraje se výkladem ustanovení § 7 odst. 4 vl. nař. č. 201/1923 Sb., právní názor, že služba legionářská po rozumu zák. č. 462/1919 Sb. ztrojnásobněná se započítává »do skutečné služby u pohraniční finanční stráže« při jmenování podle